

על קבר הבאראנעסע חנה גנצבורג

תְּמִידַת נְשִׁים הָיִית, אִשָּׁה עֲטוּרַת בְּעֵלָה,
בַּת יִקָּר הוֹרִיָּה וְאִם שׁוֹקֵדַת עַל קִנְיָה –
וְכָל זֶה גָּז נִצַּח בְּרִגְעַ וַיָּבֵא רִגְז בֶּן-לֵילָה,
בְּעָרֵב הָיִינוּ שְׂמֵחִים וְלִבְקָר – קִינָה.

(יהודה לייב גורדון, נאד של דמעות - קבוצת כתובות שעל גבי הקברים)

בְּעָרֵב הָיִינוּ שְׂמֵחִים וְלִבְקָר – קִינָה: בהיפוך מן הפסוק בתהילים (ל, ו): בְּעָרֵב יֵלֵין בְּכִי וְלִבְקָר רִנָּה.

אָנִי חֲנָה
לְפָנַי זְקִנָה
לְחֶבֶל לִי
גַם אֶל-חֹלִי
וַיּוֹם כֶּף-בַּיִת
וַיְהִי שִׁבְתִּי
יְהִי מוֹתִי
כִּי מִיִּתִּי
הָאֵלֶּמְנָה,
בָּא שְׁבָרוֹן.
נִהְפָךְ גִּילִי
וַיִּלְעָרוֹן.
יָרַח טִבְתִּי
כָּל-הַתְּרוֹן.
כִּפְרִתִּי,
בְּשָׁנַת כְּשָׁרוֹן.

(שמואל דוד לוצאטו, כנור נעים)